

Twee vrouwen vinden tijdens een campertrip
de moed om los te laten en vooruit te kijken

Gea Veldkamp
Sterker
Roman **samen**

Gea Veldkamp

Sterker samen

UITGEVERIJ ZOMER EN KEUNING

ISBN 9789020546798

ISBN e-book 9789020546804

NUR 344

© 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

HOOFDSTUK 1

Zelden had ze zoveel pech als deze morgen.

Met een zucht kijkt Vivian naar de enorme ravage van glas. Als scherpen geluk brengen, dan ligt er een flinke portie op haar te wachten.

Wat een bende! Stom ook, wie zet een kopje thee daar zo op het randje van het kastje in de keuken neer. Had ze kunnen weten. Haar blik gaat van de vloer naar het aanrecht. Naar de restanten van twee op elkaar gestapelde theeglazen. Een onhandige zwiep met haar theedoek was voldoende voor dit resultaat. Dan kijkt ze naar haar shirt, waarop een donkere vlek nattigheid verraad.

Ze slaat zichzelf voor het hoofd. De dag is slechts acht uur vroeg.

Een druppel bloed zoekt zich een weg over haar wijsvinger. Ze stopt hem haastig in haar mond en begint te zuigen. Pleisters, waar heeft ze die gelaten?

In haar rommellaatje vindt ze een laatste exemplaar. Vlug haalt ze die uit het doosje en plakt het voorwerp over haar vinger. Met haar arm duwt ze de lade dicht.

Veel tijd om op te ruimen heeft ze niet meer. Mevrouw Hoogendoorn is een lief mens, maar ze houdt er niet van als ze later dan afgesproken komt. Haastig draait Vivian zich om. Stoffen en blik. Ze trekt een kastdeurtje los. Nee, geen blik. Oef! Waar heeft ze dat ding gelaten? O ja, de woonkamer.

Met een flinke beweging schuift ze de resten van wat eens een voorwerp was om thee uit te drinken, op het blik. Hup, in de afvalbak.

Ineens ziet ze de humor van het geval. Zie haar nu eens bezig zijn. Verslapen. Volgende keer zet ze gewoon twee wekkers als het weer eens zo laat is geworden met een vriendin. Gisteravond had Liset ineens grijnzend voor de deur gestaan. Verrassing! Samen hadden ze een glaasje gedronken. Ondanks hun voornemen was het niet bij dat ene glaasje gebleven en was het laat geworden.

Zo, doekje eroverheen. En klaar! Straks als ze terugkomt, zal ze de stofzuiger er voor de glassplinters wel doorheen halen. Een zonnige lach verdrijft haar fronsende blik. Dat is het voordeel als je een plekje voor jezelf hebt. Geen lastige huisgenoten die mopperen over je rommel.

Eenmaal op de fiets, als de regen in haar gezicht waait, is ze heel wat minder blij met haar plekje op het boerenerf van haar ouders. Brr, wat een wind! Met flinke trappen houdt Vivian zich in beweging. Ze kruipt diep weg in de kraag van haar windjack. De wolken worden voortgejaagd aan een grijze lucht, heel af en toe schijnt een streep zonlicht langs een wolk. Dan ziet de wereld er ineens heel anders uit. Maar helaas duurt het niet lang.

Vlak bij de bebouwde kom gaat het harder regenen. Naast haar remt een witte Volkswagen, het water onder de banden spat op. 'Kijk uit man, er zijn meer mensen op de weg!' moppert Vivian, terwijl ze naar haar sneakers kijkt. Bah, helemaal nat!

Ze trekt een lelijk gezicht, heeft zij weer!

Op de kruising bij de Eikenlaan rechtsaf. Daar het derde huis aan de linkerkant. Een goed onderhouden jarendertigwoning. Vivian neemt het stoeprandje en stuurt behendig om een geparkeerde camper heen. Ze plaatst haar rijwiel aan de zijkant van het huis.

Een blik op haar mobieltje vertelt haar dat ze ondanks de tegenwind nog op tijd is. Ze blaast een krul uit haar gezicht, wrijft haar koud geworden handen warm, tuurt naar haar drijfmaten schoenen en loopt dan met flinke stappen naar de achterdeur. Nou ja, dan maakt ze vanmorgen de boel maar schoon op sokken.

'Goedemorgen mevrouw Hoogendoorn, daar ben ik dan!' roept ze als ze haar schoenen bij de achterdeur heeft gezet en op haar sokken het halletje bij de keuken inloopt.

De deur van de keuken zwaait open. 'Goedemorgen Vivian. Fijn dat je er bent!' Dan glijdt haar blik naar de streepjessokken van haar huishoudelijke hulp. 'Je schoenen?' zegt ze, en er springt een kuiltje in haar wangen. 'Je bent toch niet op sokken gekomen?'

Vivian schiet in de lach. 'Op sokken? Ach, waarom ook niet...'. Maar als ze de verbazing op het gezicht van haar werkgeefster ziet, haast ze zich het een en ander uit te leggen. 'Een of andere grapjas in een witte

Volkswagen meende hard te moeten remmen, waardoor mijn schoenen gingen drijven. Ik heb ze maar bij de achterdeur gezet.'

Hannah glimlacht. 'Pak maar een paar oude kranten en stop die in je schoenen, dan drogen ze sneller.'

Vivian haalt haar schouders op. 'Ach welnee, nergens voor nodig. Maar een kopje koffie om op te warmen zou fijn zijn!'

Hannah grinnikt. 'Hoe zou ik dat kunnen vergeten, geen Vivian zonder koffie!'

'De gebruikelijke volgorde?' wil Vivian weten als ze haar koffie gedronken heeft.

'Ja, zou je willen beginnen met de badkamer?'

'Prima, ga ik doen!' Vivian zet haar koffiemok op tafel en loopt naar de bijkeuken om de benodigde spullen voor het schoonmaken te pakken. Met een doek in de hand loopt ze een paar tellen later de trap op naar de eerste verdieping.

Oeps! Bijna lag ze languit. Gestruikeld over een stapeltje boeken. Nijdig schuift ze er een aantal opzij. Onvoorstelbaar al die stapels met boeken. Wat heb je eraan als ze alleen maar stof liggen te happen? Nee, Vivian heeft niet de indruk dat mevrouw Hoogendoorn er vaak in kijkt.

Ze trekt een lang gezicht naar de spiegel aan de wand. Maar goed, ieder zijn eigenaardigheden. Ze zwaait met haar microvezeldoek in het rond. Pechdag of niet, ze zal toch aan de slag moeten. Eerst die badkamer maar. Dan bewaart ze de woonkamer voor het laatst. Het stofwerk op de benedenverdieping is een tijdrovend klusje met al die fotolijstjes en spulletjes die mevrouw daar heeft staan.

'Koffie!' roept Hannah een uurtje later naar boven.

Vivian komt met een rood gezicht uit haar gebukte houding overeind. Dit klusje is weer klaar, straks de benedenverdieping nog en dan kan mevrouw Hoogendoorn tevreden zijn. Koffie! Daar is ze zo langzamerhand wel weer aan toe.

Beneden staat de koffie al op tafel. Vivian blaast een pluk haar uit haar gezicht. Haar rode wangen glanzen als ze op de grijze leren bank plaatsneemt.

Buiten is het droog geworden. Aarzelend komt zelfs het zonnetje tevoorschijn.

‘Heeft u al plannen voor de zomervakantie?’ vraagt Vivian als ze een slok van haar koffie heeft genomen. ‘Of gaat u niet in de vakantie? U heeft tenslotte niets met schoolvakanties of wat dan ook te maken.’

‘Jazeker,’ laat Hannah weten. ‘Vaste prik. Lekker een paar weken in de zomer er met de camper opuit! Waarom ook niet, ik voel me fit en vitaal.’

‘O,’ zegt Vivian verlangend. ‘Een camper! Dat lijkt me zo geweldig! Gewoon dat je kunt gaan en staan waar je wilt.’

Hannah grinnikt. ‘Ja, die vrijheid! Het liefst bespreek ik niks, of heel soms een paar dagen van tevoren.’

‘Gaat u dan helemaal alleen?’

Hannah knikt.

‘Echt?’

‘Voor een paar dagen ga ik nog weleens samen met een vriendin, dan zoeken we een camping waar zij een slaapplek kan huren. Maar nee, ik ga net zo lief mijn eigen gang, daar ben ik na al die jaren zo aan gewend geraakt. Thuis ben ik toch ook alleen?’

Vivian haalt haar schouders op. Ineens schiet ze in de lach. ‘Laat mijn ouders het maar niet horen,’ zegt ze en ze vertelt over die keer na haar eindexamen dat ze wilde gaan trekken met een vriendin. Hoe haalde ze het in haar hoofd!

‘Tja,’ zegt Hannah bedachtzaam. ‘Op een gegeven moment ben ik gestopt met luisteren naar wat de ander goed voor mij vindt.’

Vivian kijkt haar werkgeefster aan. Ondanks al die tijd dat ze haar geholpen heeft met huishoudelijke werkzaamheden, weet ze niet zoveel van de vrouw die tegenover haar zit. Vaak was mevrouw Hoogendoorn naar haar praktijk als zij hier er de bezem doorheen haalde. Zelfs haar leeftijd weet ze niet precies. Ja, ze is sinds kort met pensioen, maar haar zelfstandige uitstraling doet anders vermoeden. Verder verzamelt ze onmogelijk veel boeken. Nee, dieper dan dat gaan hun gesprekken niet. Een bakje koffie, een praatje over alledaagse zaken, en dat is het. Toch voelde ze zich dadelijk op haar gemak bij deze oudere dame. Ze heeft iets bijzonders om haar heen hangen. Haar bruine ogen kunnen je zo vriendelijk aankijken,

het geeft Vivian de indruk dat het haar niet snel te gek is. Dat haar huis soms wat rommelig oogt met al die spullen die ze door de jaren om zich heen heeft verzameld, doet er niet toe.

Na de koffie gaat Vivian in de woonkamer met de stofdoek in de weer. Voorzichtig om niets om te stoten, beweegt ze de zachte doek over de fotolijsten die op de oude zwarte piano staan. In een zilverkleurige lijst staat de trouwfoto van haar werkgeefster. Iedere keer valt het haar op hoe enorm mevrouw Hoogendoorn is veranderd. Het kost haar moeite om in het ernstig kijkende meisje de vriendelijke en goedlachse mevrouw Hoogendoorn te herkennen. Je zou bijna denken dat je naar de zus of zo van haar werkgeefster kijkt. Vivian grinnikt. Die mevrouw Hoogendoorn! Gewoon in je eentje met een camper op stap. Haar stofdoek aarzelt. Om met een camper door Scandinavië te kunnen trekken. Vivians blik glijdt naar buiten. Ze grinnikt als ze de buurman naar zijn geparkeerde camper ziet lopen. Het voertuig van de buurman blinkt haar tegemoet. Veel verstand heeft ze er niet van, maar dat het een nieuw model is, ziet ze er wel vanaf. Hannah is duidelijk niet de enige die gecharmeerd is van deze manier van vakantiehouden. Vivian wappert met haar stofdoek. Om met een camper te kunnen reizen heb je geld nodig. Vivian buigt zich zuchtend over de piano en veegt het stof van de toetsen. Jammer, maar voor haar geen camper. Haar vingers glijden vluchtig over de witte toetsen. Zeg nooit nooit, bedenkt ze dan. Dromen staat tenslotte vrij en kost helemaal niets!

Zo, na de toetsen van de piano volgt een fotolijstje. Ze pakt het voorwerp dat bovenop de piano staat om het af te stoffen. Maar haar gedachten zijn elders. Op pad gaan in een oud volkswagencampertje, vrij om te staan en te gaan waar je wilt.

Pure nostalgie, helemaal waar. Toch droomt ze er al jaren van.

Een forse beweging met haar stofdoek doet het fotolijstje wankelen. Snel zet Vivian het weer recht. Ze schudt haar hoofd, nee, met een camper eropuit gaan kan ze wel vergeten, dat is gewoonweg te kostbaar voor haar.

Vivian wappert met haar stofdoek. In een lichtstraal ziet ze het stof luchtig door de lucht dansen. Om te kunnen gaan en staan waar je maar

wilt... Hoelang droomt ze al niet van zo'n reis? Al op de basisschool luisterde ze verlangend naar de verhalen van een vriendinnetje van wie de ouders iedere zomer met hun caravan eropuit trokken. Een sleurhut noemden haar ouders het. Nee, hun vakanties waren voorspelbaar. Jaar in jaar uit huurden ze een vakantiehuisje vlak bij zee. Nou ja, die zee was heerlijk, maar ze wilde zo graag anders. Avontuur! Nieuwe plekjes ontdekken!

Buiten toetert een auto. Vivian neemt haar stofdoek en voorzichtig pakt ze de volgende fotolijst uit de kast. Ze maakt het voorwerp schoon om direct door te gaan met het volgende.

Zo, het halletje nog een beurt en dan is ze klaar voor deze ochtend. Op haar sokken loopt Vivian ernaartoe. Hier geen fotolijstjes en andere voorwerpen die de nodige behoedzaamheid vragen. Vivian rekt zich eens flink uit. Het tekort aan nachtrust laat zich nu wel gelden. Gelukkig heeft deze ochtend, afgezien van de theeglazen, geen verdere brokken gebracht.

Bijna klaar. Vivian bukt zich om de parapluhouder te verzetten. Het is een fraai vormgegeven exemplaar, toch past het niet bij de rest.

De deurbel stoort haar.

Haastig schiet ze overeind. Ze stoot zich tegen een stapel boeken die slordig in het hoekje ligt gestapeld. De stapel wiebelt. Vivian slaakt een kreet. Dan kijkt ze door het raampje.

Voor de deur staat een voor haar onbekende jongeman.

Vanuit de kamer hoort ze dat mevrouw Hoogendoorn aan de telefoon is. Ze beduidt haar de deur te openen. En Vivian weet niet beter dan de man binnen te laten.

Met de telefoon nog in haar handen komt Hannah een paar minuten later het halletje in. Ze laat de deur openstaan en gebaart de bezoeker door te lopen. Zelf loopt ze naar de keuken om met een thermoskan in haar ene en de telefoon nog steeds in haar andere hand weer terug te komen.

De man grijnst Vivian breed toe. 'Thijs Hoogendoorn is de naam,' zegt hij in het voorbijgaan.

Vivian kijkt hem een tel verbaasd aan voordat ze haar werkzaamheden vervolgt. Wie zou deze in pak gestoken jongeman zijn? Nou ja, hij komt

niet bij haar op bezoek. Trouwens, hij had geen seconde later moeten komen, dan was de vloer nat geweest!

Vivian ziet hoe de bezoeker bij het achterraam blijft staan en naar buiten kijkt. Mevrouw Hoogendoorn lijkt zich er niet over te verbazen. Ze heeft haar gesprek afgerond en schenkt nu koffie.

Dan neemt Hannah plaats op de fauteuil voor het raam van de erker. Ook Thijs heeft een zitplaats opgezocht.

‘Daar wordt hard gewerkt,’ zegt Thijs grijnzend. Hij wijst naar het halletje waar druk heen en weer wordt geschoven om alles weer op zijn plek te zetten.

‘Zeker weten neef. Dat kan ik van jou niet zeggen,’ plaagt Hannah. ‘Ik ben maar wat blij met deze dame. Vivian weet tenminste van aanpakken! Je weet best dat ik door de jaren heen al heel wat huishoudelijke hulp voorbij heb zien komen.’ Hannah zucht. Niet dat ze zo kritisch is, maar het is wel de bedoeling dat haar huis wordt schoongemaakt. Daar betaalt ze tenslotte voor. Nee, geldzorgen kent ze niet. Gelukkig niet.

‘Ik was in de buurt,’ geeft Thijs als antwoord op haar vraag wat hij komt doen.

‘Je ziet er zo chic uit in dat pak!’

Thijs haalt zijn schouders op. ‘Daar ontkom je niet aan als je naar een belangrijke klant gaat.’ Zijn blik dwaalt door de kamer. ‘Wie is zij?’ vraagt hij.

Hannah grinnikt inwendig. ‘Wat wil je van haar?’ vraagt ze aan haar neef. Door de glas-in-loodramen van de deur naar de hal ziet ze hoe Vivian haar jas aantrekt. Ze is duidelijk niet van plan om nog binnen te komen. Hannah steekt haar arm op als groet. En een tel later loopt Vivian naar haar fiets.

Voordat Thijs antwoord op de vraag van zijn tante heeft kunnen geven, staat hun gespreksonderwerp alweer in de woonkamer.

‘Is dat jouw auto?’ vraagt ze met fonkelende ogen.

‘Mijn auto?’ vraagt Thijs verbaasd.

‘Ja, die witte bedrijfswagen, is die van jou?’

‘Jazeker,’ zegt Thijs en hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Heb je er een deuk in gemaakt?’

‘Ik een deuk in gemaakt?’ Nu wordt Vivian pas goed nijdig. ‘Ten eerste heeft deze meneer ervoor gezorgd dat ik deze ochtend het huis op sokken heb schoongemaakt en nu staat je auto zo lomp geparkeerd dat ik er met geen mogelijkheid langs kan.’

Hannah kijkt met grote ogen van de een naar de ander.

‘Ik jouw sokken, die is goed zeg, die zal ik onthouden!’ Thijs schatert. Kennelijk vindt hij het niet nodig om serieus op haar woorden in te gaan.

Maar Vivian geeft niet op. ‘Ik wil naar huis, zet dat ding aan de kant.’

‘Toe Thijs,’ zegt Hannah, ‘zou je je auto even willen verplaatsen?’

Thijs haalt zijn autosleutel uit zijn zak en staat op.

Als hij de kamer heeft verlaten, vraagt Hannah rustig of ze iets heeft gemist.

Vivians boosheid zakt net zo snel als het opkwam. ‘Ach nee, beetje weinig slaap gehad,’ zegt ze schouderophalend. ‘Bovendien baalde ik van mijn natte sneakers. Het gevolg van een witte Volkswagen die me op de heenweg met flinke snelheid inhaalde en daardoor nat maakte. En nu weer een witte bedrijfswagen die zo parkeert dat ik er met geen mogelijkheid met mijn fiets langs kan.’

Thijs’ binnenkomst doet Vivian snel vertrekken. ‘Tot volgende week woensdag!’ Haar ogen kijken langs de gast heen, toch voegt ze er haastig nog een paar woorden aan toe. ‘En dan het liefst met droge schoenen en sokken!’

‘Nou, nou,’ zegt Thijs als ze Vivian met een gevaarlijke zwaai op haar fiets zien springen. ‘Die wil zeker graag het laatste woord hebben!’

Hannah haast zich voor haar huishoudelijke hulp op te komen. ‘Zo heb ik haar echt nog nooit meegemaakt. Je hebt haar kennelijk diep beledigd.’

Thijs haalt zijn schouders op. ‘Geen idee, tante. Maar hoe is het, afgezien van het bezoek van dat vaatje buskruit? Bent u niet een beetje veel alleen?’

‘Ik alleen?’ vraagt Hannah. ‘Welnee, ik red me hier nog prima.’

‘U wordt anders ook een dagje ouder. Zou u niet een hond nemen? Je hoort tenslotte van die verhalen.’

Maar tante Hannah schudt haar hoofd. ‘Niks daarvan, ik vermaak me hier ook zonder mijn werkzaamheden als creatief therapeut nog prima,

jongeman.’ Moeiteloos schakelt ze op een ander onderwerp over en vraagt belangstellend naar het werk van haar neef. ‘Hoe gaan de zaken?’

Thijs neemt een slok van zijn bijna koud geworden koffie en vertelt over een nieuwe order. ‘De zaken lopen prima. Zeer goed zelfs,’ zegt hij enthousiast. Opnieuw neemt hij een slok. ‘Tante, eigenlijk kom ik om gedag te zeggen. Ik ga een paar weken naar het buitenland voor mijn werk.’

‘Jongeen toch,’ is alles wat Hannah zegt. Er kruipt een kille rilling tussen haar schouderbladen omhoog. Ondanks haar grote woorden van zo-even, weet ze nu al dat ze hem enorm zal missen.

Een hele woensdagmiddag ligt voor haar nadat Hannah afscheid van Thijs heeft genomen. Een reis naar het buitenland! Toe maar.

Buitenland?

Het is alsof ze zich nu pas realiseert wat dat inhoudt. Er begint iets te kriebelen. En haar ogen beginnen te glimmen. Op haar netvlies verschijnt haar oude bordeauxrode buscamper. Hoeveel reizen heeft ze afgelopen jaren niet gemaakt?

Buiten rijdt een auto luidruchtig voor het huis langs. Hannah schiet overeind. Hoe komt het dat ze dit jaar de bus nog niet uit de camperstalling heeft gehaald?

Als creatief therapeut bij de GGZ kon ze al jaren, al was het met enig puzzelwerk, een week langer dan de gebruikelijke drie weken in de zomer opnemen. Nu ze sinds kort met pensioen is, heeft ze alle tijd voor zichzelf.

Een brede glimlach trekt over haar gezicht. Een zomer lang eropuit met haar huis op wielen! Nee, haar oude Pössl gaat niet zo snel, maar hij heeft haar al die jaren trouw op de meest bijzondere plekken gebracht. Vrij als een vogel. Thuis, hoe graag ze hier ook woont, is dat toch anders.

Hannah staat op en loopt naar het kastje naast de televisie om haar agenda te pakken. Direct maar doen. Hoogste tijd om de camper uit zijn stalling te halen.

Ze bladert wat door haar agenda, een papieren geval. Op haar werk deed ze al genoeg achter een scherm. Nee, voor haar geen digitale agenda! Wat dat betreft is ze gewoon ouderwets. Ze grinnikt. Het boeit haar niet zo wat een ander daarvan vindt.

Het gesprek met Vivian eerder die ochtend, schiet haar te binnen en ze loopt naar een vakantiefoto van een paar jaar terug. Behoedzaam pakt ze het in haar handen. Samen met haar vriendin Eva op een camperplaats aan de Moezel. Op de achtergrond ziet ze groene wijnhellingen van het dal. Heerlijk gefietst hebben ze daar. 's Avonds een glaasje wijn en een goed gesprek. Hannah schudt haar hoofd. Dit jaar heeft Eva andere plannen. Trouwens, wilde ze deze keer niet alleen op pad gaan? Het had haar leuk geleken om bekende plekjes en oude bekenden op te zoeken.

Opnieuw ziet ze de groengrijze ogen van haar huishoudelijke hulp voor zich. Vol verlangen had Vivian gekeken. Net zoals zij, al die jaren voordat ze een buscamper durfde aan te schaffen.

Hannah zet het lijstje weer terug op zijn plaats, loopt weer naar de tafel en bladert wat in haar agenda. Haar bril glijdt van haar neus.

Zou ze?

Ze geeft haar bril een zetje omhoog. Hmm. Het plan is gewaagd, ze weet het. Misschien zet ze haar rust op het spel. Maar toch, waarom zou ze ook niet? Een goed gesprek op zijn tijd kan ook de reis kleuren.

Thijs zou haar toejuichen, weet ze met stelligheid. Alleen is ook maar alleen, zegt hij vaak. En ze is ervan overtuigd dat hij – ook al zal hij het niet hardop uitspreken – eigenlijk bedoelt: tante, je bent de jongste niet meer. Hannah grinnikt. Die jongen toch, hij is als een zoon voor haar geworden nadat hij jaren geleden een paar maanden bij haar in huis heeft gewoond om zijn opleiding af te kunnen ronden.

Hannahs blik glijdt naar buiten. In het gras scharrelt een merel zijn kostje bij elkaar. De ene worm naar de andere verhuist het dier naar zijn woonplaats in de heg. Nog even en de jonge vogels vliegen uit.

Met een klap legt Hannah haar agenda op de tafel. Ze schuift er een stapeltje tijdschriften voor opzij. Wacht! Ze gaat deze middag even naar het reisbureau. Ze wil tijdschriften om door te bladeren. Daar kan geen internet tegenop.

‘Weleens aan Scandinavië gedacht?’ vraagt de medewerkster van het reisbureau vriendelijk.

‘Zo vaak,’ knikt Hannah.

‘Maar nog nooit naartoe geweest?’

‘Nee, ik weet niet waarom. Zo ver. En dan met een boot.’ Maar ze zegt niet wat ze denkt; dat de stem van haar man daarin na al die jaren nog steeds een woordje in haar hoofd meespreekt. Voor hem telde slechts het zonnige zuiden. Een andere bestemming was onbespreekbaar. Zonder mooi weer geen vakantie.

‘O welnee,’ verzekert de vrouw als ze zich omdraait om een paar folders uit het rek te pakken. ‘Ver? Met een rondreis knip je de tocht in stukjes en vallen de afstanden wel mee. Bovendien, als je via de tolbrug en tunnel van Denemarken naar Zweden reist, kun je ook naar Noorwegen, en dan komt er geen veerboot aan te pas.’

Hannah aarzelt. Ze neemt de brochures van de vrouw aan. ‘Echt? Geen boot?’

‘Prachtig is het daar! Noorwegen is zo indrukwekkend. Al die bergen en fjorden. Maar Zweden heeft ook iets. De rust. De meren. De uitgebreide bossen.’

Hannah bladert door een van de brochures. ‘Maar het weer dan?’

‘Ach, zoals overal. Niets veranderlijker dan het weer. Maar ik moet zeggen, we gaan al jaren die kant op en we hebben het altijd goed gehad. Trouwens, je hebt daar van die lekkere lange avonden. Soms lijkt het alsof het bijna niet donker wordt.’

Hannah begint te lachen. ‘U weet wel hoe u iemand kan overtuigen. Mag ik die brochures mee? Eigenlijk lijkt het me wel wat.’ Met een vriendelijke zwaai neemt Hannah een paar minuten later afscheid.

Na de regenbuien eerder die ochtend is nu de zon tevoorschijn gekomen. Zacht neuriënd loopt Hannah met de vakantiebrochures onder haar arm de woning binnen. In de keuken maakt ze een grote kop met muntthee klaar om dan met de stapel tijdschriften een plekje in de zon te zoeken. Om haar heen fluiten vogels. Seringen bloeien en verspreiden een zomerse geur. Hannah geniet. Wat wil een mens nog meer?

Ze neemt een van de vakantiefolders en bladert erdoorheen. Prachtig! Tjonge, wat een natuur! Zou ze echt? Ze bestudeert de foto's. Campings genoeg, ziet ze. Zij naar Scandinavië? Zou ze dat kunnen? Haar bruine ogen lichten op. Ach ja, waarom ook niet?

Maar later op de avond, als het geluid van de televisie de stilte verdrijft, bekruipen twijfels haar toch.

Scandinavië betekent dat ze haar eerdere idee om oude bekenden op te zoeken los moet laten, zo redeneert het logische deel van haar brein.

Ach welnee, weerspreekt haar avontuurlijke geest. Ben je niet al die jaren alleen op stap geweest, die enkele reis met Eva daargelaten. Wordt het niet hoog tijd om eens in Scandinavië te gaan kijken?

Hannah trekt de brochure weer naar zich toe. De foto's in de folder zijn uitnodigend. En ineens schiet het haar te binnen. Hannah gaat er rechtop voor zitten, de folder glijdt uit haar handen.

Samen met Vivian.

Met haar zou ze best zo'n reis willen maken.

Ze zou mee kunnen genieten van haar enthousiasme.

Het doet Hannah aan haar eigen jeugd denken. Aan de tijd dat ze de wereld nog wilde ontdekken.

O ja, ze weet het best. Er zijn redenen genoeg om het niet te doen. Ze denkt aan de opmerking van Thijs of ze niet te veel alleen is. Een kat stelde hij voor. Of een hond. Nee, daar gaat ze echt niet aan beginnen. Als er wat is, kan ze altijd bij de burens terecht. Maar die camperreis... en het jeugdig enthousiasme van Vivian. Waarom zou ze het niet proberen. Toch?

Na deze reis zal niets meer hetzelfde zijn

Weduwe Hannah gaat al jaren in haar eentje met een camper op vakantie. Nu ze met pensioen is, staat niets haar in de weg opnieuw op reis te gaan. Volgende bestemming: Scandinavië.

Haar hulp in de huishouding Vivian heeft geen geld om vaak op vakantie te gaan. Als Hannah vraagt of ze met haar mee wil gaan, reageert Vivian enthousiast; ze is wel in voor een avontuur!

Eenmaal in Zweden ontmoeten ze de Nederlandse Birgit, die samen met haar man een camping runt. Haar zwager Axel is kunstenaar en heeft een enorme aantrekkingskracht op Vivian. Het verblijf in Zweden geeft rust, maar zet de vrouwen ook aan het denken over hun eigen leven. Welke ballast moeten ze opruimen om vooruit te kunnen kijken?

Gea Veldkamp vertelt het verhaal over twee vrouwen die een hechte band opbouwen, ondanks hun leeftijdsverschil. Ze blijken elkaar harder nodig te hebben dan ze dachten.

Z&K

ISBN 978 90 2054 679 8 NUR 344

9 789020 546798

www.romanserie.nl